

щеки, отбелязваха първитѣ стѣпки върху равния снѣгъ, падналъ презъ нощта. Тѣ така здраво се движеха по шосето съ скитѣ на рамене, като че ли бѣха добили опитъ отъ много време. После и облѣклото имъ не е като всѣкидневното. На главата имъ сега бѣше нахлупенъ скиорски каскетъ, така направенъ, че покрива и ушитѣ, за да ги предпази отъ замръзване. Обущата имъ сж като тия на туриститѣ, облѣклото имъ е вълнено, а панталонитѣ сж спуснати до глезенитѣ и стегнати, за да не попада вжтре снѣгъ. Съ една дума — истински скиори!

Така групата вървѣ пеша по политѣ на планината, кждето се намиратъ последнитѣ ханчета.

Предобѣдното слънце щедро разливаше по високитѣ върхове златнитѣ си лжчи. Снѣгътъ бѣше покрилъ цѣлата планина, която изглеждаше като Дѣдо Мразъ въ приказкитѣ. Дърветата бѣха натежали и приличаха на голѣми бѣли цвѣтове. Въздухътъ бѣше чистъ и се дишаше леко.

При туристическитѣ ханчета групата отпочина малко и, като провѣриха още единъ пжтъ, дали всичко е въ редъ, запълзѣха по стръмната планина. Първи вървѣше учителътъ, а следъ него отмѣрено пристѣпваха юношитѣ. Нѣкои се клатѣха напредъ и назадъ малко повече и затова отъ носнитѣ имъ дупки излизаха гжсти струи пара.

— Изправете се добре и пристѣпвайте увѣрено! — поправяше учителътъ.

— Добре върви, добре върви! — отговаряха възхитени малкитѣ. Ако все така отива и нагоре, следната недѣля сме на хижата — шеговито добавиха нѣкои.